

Arrest

nr. 96 669 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 augustus 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2012, eveneens op 3 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VAN PRAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is van Marokkaanse nationaliteit.

Op 5 september 2007 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type C.

Op 27 april 2009 kwam verzoeker het rijk binnen met een aankomstverklaring.

Op 27 juni 2011 diende hij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 12 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 januari 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 mei 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is thans de eerste bestreden beslissing.

Op 3 augustus 2012 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad *prima facie* een exceptie van niet ontvankelijkheid op wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten om reden dat er *in casu* sprake is van een herhaald bevel.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat tegen verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 12 oktober 2011. Uit het administratief dossier blijkt niet dat het eerder bevel van 12 oktober 2011 werd aangevochten en dit wordt tevens niet betwist door verzoeker. De eventuele schorsing en nietigverklaring van het bestreden bevel wijzigt bijgevolg de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet en levert voor hem geen nut op omdat verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 oktober 2011 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr.123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* geen wettig belang heeft bij zijn beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2012 (RvS 15 september 2003, nr.122.790).

Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij meent dat hij zijn belang behoudt omdat hij zich in huidig verzoekschrift beroept op een hogere rechtsnorm zijnde de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Verzoeker kan worden gevolgd in die zin dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen, is het mogelijk dat er sinds het uitvaardigen van het eerste bevel nieuwe feitelijke

omstandigheden tot stand zijn gekomen waardoor zou kunnen worden aangenomen dat de uitvoering van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten in strijd zou kunnen zijn met een hogere rechtsnorm.

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/ Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291).

Wat betreft artikel 8 van het EVRM stelt de Raad vast dat de feitelijke omstandigheden waarop verzoeker zich beroept ter uiteenzetting van het aangevoerde artikel 8 van het EVRM, reeds aanwezig waren op het ogenblik van de afgifte van het eerste bevel, waartegen verzoeker het niet nodig achtte om in beroep te gaan. Artikel 8 van het EVRM beschermt inderdaad het gezinsleven, evenwel kan dit artikel niet worden uitgelegd als zou er voor de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23 ; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74 ; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Het volstaat aldus niet om zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift te stellen dat verweerder voorbijgaat aan zijn wil om in België een gezinsleven op te bouwen. Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81 ; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43 ; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, zijn de beslissingen genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel betreft, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "*zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)*" (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, § 39). *In casu* kan worden vastgesteld dat verzoeker het Rijk in 2007 is binnengekomen met een visum type C, zijnde een visum voor een kort verblijf met het oog op een familiebezoek. Na afloop van dit visum heeft verzoeker er zelf voor geopteerd om verder illegaal in het Rijk te verblijven. Op geen enkel ogenblik heeft verweerder blijk gegeven aan verzoeker dat zijn situatie geregulariseerd zou kunnen worden. Van meet

af aan was het duidelijk dat verzoekers verblijf in het Rijk aldus precair was. Hij stelt dat zijn kinderen woonachtig zijn in België en dat hij inwoont bij één van zijn zonen en een feitelijk gezin vormt met deze laatste. Hij vervolgt dat hij geen familie heeft in Marokko en dat niemand de zorgen voor hem op zich kan nemen en dat van de kinderen die een sociaal en professioneel leven hebben in België niet kan verwacht worden dat zij terugkeren naar Marokko. Daargelaten de vraag of er *in casu* sprake is van een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, dient ten dezen aangestipt te worden dat verzoeker slechts poneert dat hij geen familie meer heeft in Marokko, doch dat hij dit op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Tevens blijkt verzoeker nog een echtgenote te hebben. Ook aan haar werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zijn echtgenote niet in staat is om voor hem te zorgen. Hierbij dient toch wel te worden opgemerkt dat verzoeker stelt dat hij zorgen nodig heeft, doch dat hij nalaat aan te geven om welke specifieke zorgen het gaat. Zulks kan niet uit het verzoekschrift worden afgeleid, noch uit de stukken van het administratief dossier. Bovendien is zijn verblijf in België vrij recent en kan zich aldus de vraag worden gesteld hoe verzoeker zich voor zijn komst naar België kon beredderen. In zoverre verzoeker met zorgen zou doelen op de financiële afhankelijkheid van de kinderen, is de Raad van oordeel dat zulks geregeld kan worden zelfs als verzoeker terug zou keren naar Marokko. Waar verzoeker aanstipt dat van zijn kinderen niet verwacht kan worden dat zij naar Marokko zouden terugkeren, dient te worden aangestipt dat verzoeker op geen enkele wijze uiteenzet waarom hij het gezinsleven zoals het bestond voor zijn komst naar België niet zou kunnen verder zetten. De moderne communicatiemiddelen (telefoon, internet, skype,...) laten toe om dagelijks contact te onderhouden en tevens wordt aan verzoeker geen inreisverbod gegeven, noch belet het bevel de kinderen van verzoeker om hem te bezoeken. Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. In zoverre verzoeker ook nog op summiere wijze in zijn verzoekschrift wijst op zijn inburgering in het Rijk en zijn goede integratie, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot een gratuite bewering en geen enkel stuk voorlegt ten bewijze van zijn bewering. Met een dergelijke blote bewering toont verzoeker hoe dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat hij nog een belang heeft bij zijn beroep.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM stelt verzoeker dat er niet werd onderzocht of zijn ziekte een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in het geval hij verplicht wordt om terug te keren naar zijn land van herkomst.

In casu blijkt uit onderstaande bespreking van de middelen die werden aangevoerd tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat er gegronde middelen werden aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing, hetgeen maakt dat verzoeker teruggeplaatst worden in de situatie waarbij er een aanvraag tot medische regularisatie is ingediend. Aldus kan verzoekster gevolgd worden dat er geen enkel onderzoek is gebeurd naar zijn medische toestand en naar het gegeven of zijn terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. Nu het duidelijk is dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de medische toestand en er aldus geen degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de raad vast dat verzoeker zijn belang bij zijn beroep in zoverre het gericht is tegen het bestreden bevel op afdoende wijze heeft aangetoond.

3. Onderzoek van het beroep

Betreffende de eerste bestreden beslissing:

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële en de formele motiveringsplicht.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“De materiële motiveringsverplichting houdt in dat elke administratieve beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte en in feite ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Een feitelijke onjuistheid van de motieven betekent dat de motieven ten aanzien van de materiële juistheid van de feiten niet bestaan of dat hun bestaan niet bewezen is wat rechtens op hetzelfde neer komt.

De bestreden beslissing meent dat er geen uitspraak werd gedaan over de graad van ernst van de ziekte van verzoeker.

Echter, het medisch attest vermeldt duidelijk dat het gaat om een ernstig hartlijden. Het bijgevoegde medische attest specificeert de problematiek en de ernst van de aandoening van verzoeker. Verzoeker had op 27.12.2011 een trauma opgelopen. Hij werd onmiddellijk geopereerd en nadien gehospitaliseerd. Dit toont toch voldoende de ernst van de aandoening aan. »

Tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren is niet mogelijk. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoekende partij van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Uit de bespreking van het middel blijkt duidelijk dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat hij de schending van formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling over de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker stelt dat het medisch attest dat werd gevoegd bij de aanvraag melding maakt van een ernstig hartlijden, hetgeen toch duidt op de ernst van de aandoening. Tevens stipt verzoeker aan dat hij werd geopereerd en gehospitaliseerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag een medisch attest heeft gevoegd waarop onder de vraag B/diagnose, wordt vermeld "coronair ... (onleesbaar) hartlijden". Tevens wordt aangegeven dat een bypass operatie vereist is. Uit het bijgevoegde specialistisch verslag blijkt dat verzoeker op 29 december 2011 een coronaire bypass heelkunde onderging waarbij vijf vaten overbrugd werden. Aldus kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat er wel degelijk uitspraak werd gedaan over de graad van ernst op het bijgevoegde medische attest. De vraag of er actueel nog sprake is van een ernstig hartlijden, nu uit het specialistisch verslag blijkt dat de bypass operatie met gunstig gevolg is uitgevoerd, is een beoordeling die dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer. De vermelding in het specialistisch verslag dat de operatie met gunstig gevolg is uitgevoerd, neemt niet weg dat er melding wordt gemaakt op het standaard medisch attest van een graad van de ernst van de ziekte.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt in de aangegeven mate aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enig middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Betreffende de tweede bestreden beslissing:

Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten van de gemachtigde van de staatssecretaris van 3 augustus 2012 stelt de Raad vast dat in de aanhef van dit bevel wordt vermeld "*In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie*". In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk een instructie gegeven aan de burgemeester om een bevel aan verzoeker te verstrekken. Immers staat het volgende in de eerste bestreden beslissing: "*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na kennisgeving.*" Beiden beslissingen werden op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht waaruit de verknochtheid tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing blijkt. Gelet op de nauwe samenhang tussen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te

worden onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten en de vaststelling dat geen degelijk onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2012 uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 16 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2012 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU